

CLIMAX

Σκηνοθεσία- Σενάριο: Γκασπάρ Νοέ

Ηθοποιοί: Σοφία Μπουτέλα, Ρομέν Γκιερμίκ, Σουεϊλά Γιακούμπι, Κίντι Σμάιλ, Κλοντ Γκαζάν Μολ, Ζιζέλ Πάλμερ, Τέιλορ Κασλ.

Φωτογραφία: Μπενουά Ντεμπί

Μοντάζ: Ντενί Μπέντλοου

Μουσική:

Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 96'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Cannes Film Festival 2018, Βραβείο C.I.C.A.E. στον Gaspar Noe
- Neuchâtel International Fantastic Film Festival 2018 3 Βραβεία, Βραβείο Narcisse, Καλύτερης Ταινίας στον G.N. και Βραβείο Silver Melies Καλύτερης Ευρωπαϊκής ταινίας Φαντασίας.
- Sitges - Catalanian International Film Festival 2018 Βραβείο Καλύτερης Ταινίας
- Υποψηφιότητες

Μια απομονωμένη στην ύπαιθρο χορευτική ομάδα ολοκληρώνει την πρόβα της, αλλά το αυτοσχέδιο πάρτι που ακολουθεί εκτρέπεται επικίνδυνα καθώς κάποιος ρίχνει LSD στα ποτά.

«Climax»: Σεξουαλικό παραλήρημα, όπου εντός αίθουσας χορού, μεγάλη παρέα νέων χορευτών, αφού πρώτα στροβιλίζονται, μετά μανίας υπό τους ήχους μιας μπιτάτης μουσικής hip hop, στη συνέχεια

εκτρέπονται σε καταστάσεις πορνογραφίας. Αμώκ εκτός ελέγχου! Απίστευτη εμπειρία! Δ. Δανίκας

Φανταστείτε ένα «Step Up» που διαδραματίζεται στον έβδομο κύκλο της κόλασης και θα πάρετε μια καλή ιδέα για την πιο απολαυστική και σίγουρα την καλύτερη ταινία που γύρισε ο Γκασπάρ Νοέ εδώ και χρόνια.

Κινηματογραφικό acid trip, το οποίο υποβάλλει μια αρχικά ξέφρενη και αργότερα εφιαλτική αίσθηση, επιχειρώντας μέσα από έναν γενικευμένο παροξυσμό να μελετήσει (;) την ενστικτώδη, σκοτεινή και αλογόκριτη ανθρώπινη συμπεριφορά.

Όπως ομολογεί και ο ίδιος ο Γκασπάρ Νοέ, τον συναρπάζουν οι χαοτικές καταστάσεις στις οποίες οι ανθρώπινες συμπεριφορές οδηγούνται σε ανεξέλεγκτα άκρα. Σαν αυτή μιας απομονωμένης στην ύπαιθρο χορευτικής ομάδας που ολοκληρώνει την πρόβα της, αλλά το αυτοσχέδιο πάρτι που ακολουθεί εκτρέπεται επικίνδυνα καθώς κάποιος ρίχνει LSD στα ποτά. Τι άλλο χρειάζεται ο πάλαι ποτέ αντισυμβατικός στιλίστας («Μόνος Εναντίον Όλων», «Μη Αναστρέψιμος») και πλέον διαβόητος προβοκάτορας («Enter the Void», «Love») για ακόμη ένα κινηματογραφικό acid trip;

Με εντυπωσιακά χορογραφημένα (κυριολεκτικά) μονοπλάνα, τα οποία διακόπτουν δυναμικά και κοφτά μονταρισμένες σκηνές, το «Climax» μας παρασύρει στον πυρετό μιας απελευθερωτικής καλλιτεχνικής έκφρασης/σωματικής εκτόνωσης. Και σταδιακά μετατρέπεται αυτήν την ξέφρενη αίσθηση σε έναν πολύχρωμο εφιάλη, όπου έχουν απελευθερωθεί πλέον όλα τα αλογόκριτα

ένστικτα με τη βοήθεια των παραισθησιογόνων. Η αυτο-παρουσίαση των μελών της ομάδας στα αρχικά βιντεάκια ελάχιστα λειτουργεί στο να δημιουργηθεί το περίγραμμα σχηματικών χαρακτήρων και ο γενικευμένος σεναριακός και σκηνοθετικός παροξυσμός που κυριαρχεί από ένα σημείο και μετά παρασύρει στο διάβα του τα πάντα. Ιδίως την απόπειρα σχολιασμού της ένστικτώδους, σκοτεινής ανθρωπίνης συμπεριφοράς.

ΧΡΗΣΤΟ Σ ΜΗΤΣΗΣ

Οι χορευτές, τα βινύλια, μια σανγκρία, τα κορίτσια, ένα παιδί, μια σημαία, μια σανγκρία, ένας διάδρομος, ένας καθρέφτης, ένα δάσος, μια σανγκρία, τα γέλια, το χιόνι, οι κραυγές, μια σανγκρία, οι χορευτές, μια γιορτή, ο Dj Daddy, μια σανγκρία, τα κορίτσια, μια σημαία, ένας διάδρομος, ένα μαχαίρι, ένας καθρέφτης, το αίμα...

Ναι το «Climax» δεν είναι μια από εκείνες τις ταινίες που αντέχουν σε βαθυστόχαστες αναλύσεις, ή που περιμένουν να τις πάρεις απολύτως στα σοβαρά. Ναι το φιλμ έχει όλες τις εξυπνάδες που περιμένεις από τις τελευταίες ταινίες του Νοέ (τα credits του τέλους στην αρχή του φιλμ, τους τίτλους της αρχής σχεδόν 45 λεπτά μετά το ξεκίνημα της ταινίας, μεγαλόστομα τσιτάτα σε μεσότιλους), χαρακτηρισ από τσιγαρόχαρτο και μια πλοκή που χωρά σε δυο αράδες.

Όμως η εμπειρία του να βλέπεις το «Climax» σου θυμίζει **τι είναι αυτό που κάνει το σινεμά τόσο συναρπαστικό**, είναι μια βουτιά στην πιο βαθιά πλευρά της πίσσας των αισθήσεων, είναι μια απόλαυση -κατά στιγμές ενοχλητική- από το πρώτο λεπτό έως σχεδόν το τελευταίο. Η καρδιά του φιλμ χτυπά στην πίστα του χορού, στον ρυθμό της μουσικής που δεν σταματά ποτέ, στις κινήσεις των σωμάτων που είναι τόσο εντυπωσιακές και τόσο συναρπαστικά σκηνοθετημένες από τον Νοέ που σε φέρνουν σε μεγαλύτερο high από την σαγκρία με το LSD της ιστορίας.

Και φυσικά η ευφορία, η χαρά, το «φτιάξιμο», θα έχει μια άσχημη κατάληξη στο δεύτερο μέρος της ταινίας όταν η επήρεια των ναρκωτικών θα φέρει την παράνοια, τον τρόμο, την βία. Κι αυτό το κομμάτι της ταινίας, αν και πιο αδύνατο από το πρώτο, πάλιεται επίσης με την ίδια ενέργεια και δύναμη κι ακόμη κι αν η παραβολή της ταινίας για την κοινωνική συνοχή, την ζωώδη φύση του ανθρώπου, για την βέβαιη πτώση από τον παράδεισο, δεν είναι τίποτα λιγότερο από διαφανή, δεν παύει να είναι αποτελεσματική. Γιατί ποιος χρειάζεται «μυαλό» όταν ξέρει να χρησιμοποιεί τα πόδια και το σώμα με τέτοιο τρόπο;

Νευρώδες όσο το κορμί ενός χορευτή, ιδρωμένο και γεμάτο ένταση το «Climax» είναι σινεμά που σε κάνει να χτυπάς το πόδι στο πάτωμα ή να φέρνεις τα χέρια στο πρόσωπο, κλείνοντας τα μάτια σου, αλλά **είναι σινεμά που δεν σε αφήνει με τίποτα αδιάφορο**. Είναι μαζί ένα θρίλερ που ξέρει να χτίζει το σασπένς κυριολεκτικά από το τίποτα και ίσως η καλύτερη ταινία για τον χορό που έγινε ποτέ, είναι πυρετικό και σχεδόν παραισθησιογόνο. Είναι σαν ένα τριπ που το κάνεις με τα μάτια, σαν μια νύχτα στο πιο γαμάτο κλαμπ που την περνάς χορεύοντας ως το πρωί, ξεχνώντας τον εαυτό σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Γκασπάρ Νοέ δεν έχει πάψει να μας εκπλήσσει (συχνά και να μας σοκάρει) με τις ταινίες του. Τη φορά αυτή στρέφεται σε μια ομάδα νεαρών χορευτών που, ενώ βρίσκονται για πρόβα κλεισμένοι σε ένα σχολείο οδηγούνται, ύστερα από ένα ξέφρενο χορό, σε μια πραγματική κάθοδο στην κόλαση, εξαιτίας της δυνατής ουσίας (ίσως LSD), που τους βάζει κάποιος στη

σανγκρία, την οποία αρχίζουν να πίνουν στο ξέφρενο πάρτι που ακολουθεί.

Η ταινία ξεκινά με τους χορευτές διαφορετικών εθνικοτήτων και σεξουαλικών επιλογών (όλοι τους επαγγελματίες χορευτές), μέλη μιας γαλλικής ομάδας, που βρίσκεται σε τουρνέ στην Αμερική (κάποια στιγμή πληροφορούμαστε πως αυτό στηρίζεται σε κάτι που συνέβη το 1996), να εκφράζουν, μπροστά σε μια μικρή θόνη της τηλεόρασης, περιτριγυρισμένης από κλασικές βιντεοκασέτες (από ταινίες του Μπουνιουέλ μέχρι ταινίες του Ντέιβιντ Λιντς), τις απόψεις τους για το χορό και τη ζωή.

Στη συνέχεια, σ' ένα μεγάλης διάρκειας μονοπλάνο (από τις καλύτερες, και **πιο συναρπαστικές, σκηνές της ταινίας**), με την κάμερα του Μπενουά Ντεμπί, να κινείται από τον ένα χορευτή στον άλλο, ή τη μια ομάδα χορευτών στην άλλη, παρακολουθούμε το ξέφρενο, ύμνο στη ζωή και τον έρωτα χορό τους, σ' ένα ρυθμικό, τέλεια ελεγχόμενο, αισθησιακό μιούζικαλ (ας μάθουν κάτι οι νεότεροι Αμερικανοί σκηνοθέτες που προτιμούν να γυρίζουν άνευρα μιούζικαλ), μπροστά από μια τεράστια γαλλική σημαία.

Ενώ, στο διάλειμμα που ακολουθεί, και με το αρχικά ήρεμο πάρτι που αρχίζει, οι χορευτές ήθοιοι αρχίζουν να εκφράζουν τις (ερωτικές και άλλες) σκέψεις και επιθυμίες τους για τον εαυτό τους ή τους συντρόφους τους, σε αποσπάσματα από διαλόγους, που μοιάζουν να βγήκαν από κάποιο ντοκιμαντέρ. Μόνο που, τη φορά αυτή, τα ενσταντανέ αυτά είναι ο πρόλογος για την κάθοδο στην κόλαση που ακολουθεί. Οι διάφορες ουσίες αρχίζουν να δρουν και τα πρόσωπα να χάνουν τον έλεγχο και τη λογική τους.

Οι πόθοι παίρνουν σάρκα και οστά, η ατομική ασφάλεια και ο όποιος ουμανισμός εξαφανίζονται, το μίσος και η ωμότητα βγαίνουν στην επιφάνεια, η μητρική προστασία οδηγείται στο έγκλημα, ο ψυχγεδελικός πυρετός, με τη συνοδεία μιας απόκοσμης, παρανοϊκής μουσικής (ανάμεσά τους κι εκείνη του Ερίκ Σατί) εκρήγνυται, η αδρεναλίνη φτάνει στα ύψη, η κάμερα μοιάζει να έχει επηρεαστεί από τα ναρκωτικά (κάποια στιγμή αρχίζει να κινηματογραφεί ανάποδα) ενώ οι πολυπολιτισμικοί χορευτές, απελευθερωμένοι, εξαλλοι, παράφρονες, παραδομένοι στα ναρκωτικά, περιφέρονται, τρέχουν, χάνονται, στους διδαλώδεις κλειστοφοβικούς διαδρόμους του κτιρίου, όπου ο θάνατος συγκρούεται με τη ζωή, καταφέροντας τελικά να μας αποκαλύψει αυτό που ήθελε από την αρχή ο Νοέ, **την ένταση** ανάμεσα στο άτομο και μια πολυπολιτισμική κοινωνία που μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή και το χάος.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

GASPAR NOÉ

Σκηνοθέτης, Παραγωγός και Σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1964 στο Buenos Aires, Αργεντινή.

Φιλμογραφία: 2018 Climax, 2015/II Love, 2014 Short Plays, 2013 Nick Cave & The Bad Seeds: We No Who U R, 2012 Animal Collective: Applesauce, 2012 7 ημέρες στην Αβάνα, 2012 SebastiAn: Love in Motion, 2010 42 One Dream Rush, 2009 Enter the Void, 2008 8 (segment "SIDA"), 2006 SIDA, 2006 Destricted, 2005/II Eua, 2003 Placebo: Protège-Moi, 2002 Intoxication, 2002 Thomas Bangalter: Outrage, 2002 Thomas Bangalter: Stress, 2002 Μη αναστρέψιμος, 1999 Arielle Burgelin: Je suis si mince, 1998 Bone Fiction: Insanely Cheerful, 1998 Sodomites, 1998 Μόνος εναντίον όλων, 1996 Mano Solo: Je n'ai pas, 1995 Une expérience d'hypnose télévisuelle, 1991 Κρέας, 1987 Pulpe amère, 1985 Tintarella di luna.